

ALYA ELOUISSI SI JE DRZNILA, ODŠLA V SVET IN GA SPOZNALA
V LEPEM IN TEŽKEM

Odšla je brez ficka, toda z močno voljo

Je osebnostno močna, sledi sanjam in je pri tem uspešna – Zdaj deluje med Ljubljano, Londonom in Moskvo – O divjih lisicah na ulicah in zgodnjih porokah v Rusiji

Damjan Franz Lu

Alya Elouissi piše razburljivo življenjsko zgodbo. Prihaja iz Slovenije, nato se je pri devetnajstih odločila, da se preseli v London in uresničila sanje. Pozna tudi življenje v Moskvi, kjer izpopolnjuje znanje. Njen oče je za nameček Alžirec, mama Slovenka, tako da ji širni svet res nikoli ni bil tuj.

Vaš življenjski pisec se bere razburljivo – London, Moskva, Alžirija, Ljubljana ... Kaj vas žene naokoli?

»V London me je gnal neki nemir, ki se ga ne da opisati. Nemir po živeti svoje življenje, si ga ustvarjati z lastnimi rokami. Najprej sem nameravala iti v London le za nekaj mesecev. Želela sem si nekaj več, želela izkušnje, videti svet. Načrtno in po tihu sem zbirala pogum in informacije o Londonu, možnostih ... Računala sem lahko le na moralno podporo domačih in da se bom vedno lahko vrnila domov. Bilo mi je v spodbudo, ko mi je mama večkrat govorila, da je prišel čas poleteti kot ptiček iz gnezda – tudi tega, ko najprej poleti, mama malce pahne, ko se ustraši, potem pa ko začuti, da v bistvu zna leteti, letiiiiii, letiiiiii z odprtimi krili. Geografske širine sem začela odkrivati že kot otrok, stoječ na ladji od Francije do Alžirije. Takrat se mi je pravzaprav porodila želja, ki me ni zapustila – da bi potovala in odkrivala, spoznala ljudi in kulture, no, kot ptica.«

In Moskva?

»Ker sem se učila igre po ruskem sistemu Stanislavskega že v Sloveniji, v dramski šoli Satirikon, sem se na Poljanah dve leti učila ruščine. Nisem se zavedala, da sem ta-

krat kompas že usmerila; če bi mi kdo rekel, da bom čez nekaj let živela v Rusiji, mu ne bi verjela.«

Alžirska izkušnja

V kolikšni meri ste bili v otroštvu razpeti med Alžirijo in Slovenijo?

»Mladost sem preživljala večinoma v Ljubljani, kjer sem živila in se izobraževala, velik del na podeželju v zasavskem Čemšeniku, od koder je mama. Odraščala sem v dvojezični družini, z mamo sem govorila slovensko, z očetom arabsko, učila sem se tudi francosko. V Sloveniji sem hkrati živela v dveh kulturah; oče je večkrat skuhal kaj alžirskega, poslušali smo arabske pesmi, gledala sem arabske risanke, poslušala arabske pravljice, ki mi jih je pripovedoval oče. Mami mi je brala o Petru Klepcu in slovenskih junakih, oče pa o Emirju Abdelkaderju in njegovih junaštvih, ko se je bojeval proti Francozom za neodvisnost Alžirije. Poletja so bila zaznamovana s potovanji v Alžirijo, v svet, poln drugačnih vonjav, ritmov, pokrajine, puščave, temperamenta, glasbe, medsebojnih odnosov, ljudi ... Spominjam se močnih vonjav vseh vrst – po pečinih paprikah, kuminu, po njihovih omakah, kričavih trgovcih na cestah, vročine, glasne glasbe, predvsem za konec tedna, ko so se odvijale številne poroke, ki so dolge, obilne, vesele, glasne. Snidenja s sorodniki, s številnimi bratanci in sestricami; spominim se, da je vsako leto prišel na svet kakšen nov bratranec ali sestra. Poletja v otroštvu sem tako preživljala na planjavah alžirskega Atlasa, zrla v puščavo, plesala v arabskih ritmih ... Po drugi strani sem z dedkom odkrivala čare slovenskih gozdov, se s pomočjo ma-

me povezala z naravo in gozdom ter začutila posebno svetost v njih.«

Kaj pa vas je pripeljalo v svet dramske igre in glasbe?

»V prvi vrsti sledenje neskončni ljubezni do igre in glasbe že od otroških let. Od šestega leta sem ves čas razvijala interesne dejavnosti na teh področjih. Veliko zaslug imajo starši, saj so me ves čas spodbujali, predvsem mama. Ko sem pri dvanajstih začela z urami solo petja in igranjem v šolski dramski skupini, s katero sem prvo leto prejela nagrado za najobetavnejšo mlado igralko, ki mi jo je podarila Tanja Ribič na 6. festivalu gledaliških sanj v okviru Mladinskega gledališča in Pionirskega doma, me je to začelo tako osrečevati, da sem se odločila s tem ukvarjati poklicno, saj sem našla tisto svoje. Temu sem potem ves čas sledila.«

Če se vrnemo v London: pred časom ste med drugim nastopili na odru britanskega X Factorja. Izkušnja?

»Zelo adrenalinska, nepozabna. Za ta projekt me je predlagal eden od mojih agentov in čez čas so me izbrali. Nato so sledile vaje z drugimi plesalci in kmalu je bil tu nastop z Rito Oro. Vsemu dogajanju kar nisem mogla verjeti, 'show time' se je dejansko začel. Rita je že začela peti pesem, plesalci smo jo tik pred našim odhodom na odru spremljali na velikem TV-ekranu v zaodru in čakali na naš del v pesmi. Takrat dojamem, da se vse to dejansko d-o-g-a-j-a. Vse plesalce je napolnil ogromen adrenalin.«

V vašem življenjski pisavi beremo o napetih zgodbah z londonskih ulic. Ste bili res brez ficka v žepu? Kako ste se znašli?

Poleg igranja in petja se ukvarja tudi z manekenstvom. / foto: Shura Klepina

»Res je. Prijela sem za vsako možno delo, delala več raznih del v enem dnevu, tudi ponoči, ogromno stvarim sem se odpovedala, da sem se preživljala. Znašla sem se z veliko samodisciplino, trdo voljo, organiziranostjo in sledenjem sebi. To so res mejne situacije, v katerih se trdno preizkuša moč tvoje

psihe in zaupanje v življenje, vase ... Čez nekaj časa se je vse začelo obrestovati in res je fenomenalen občutek, ko stojiš popolnoma na svojih nogah in se preživljaš sam, sploh v tujini.«

Predstavljamo si, da ni bilo lahko.

»Prelomen dogodek z londonskih ulic je bila grožnja s smrtjo in poskus napada nekega mlajšega moškega, ko sem se s tremi prijatelji zvečer vračala domov. Tako zelo ga je razburlilo, ko sva se spogledala, da mi je zagrozil z nožem. Na to grobost sta se prijatelja odzvala zaščitniško in se zapletla v divji pretep. Vse se je dogajalo zelo hitro, bilo je pretresljivo in zaradi vznemirjenosti sem bedela še dolgo v noč, ker je v meni odzvanjala ta srhljiva scena. Ves čas bivanja v Londonu sem se počutila zelo varno, tiste noči me je pa prvič postalo zares strah.«

Vas tudi to ni odvrnilo?

»Ne. Me je pa notranje prebudilo, da sem začela še bolj delati za sebe. Še danes bi lahko imela travmo, ampak sem se odločila dogodek v sebi predelati in izvleči nauk. Vsakodnevni boj za preživetje v megalomanskih vele mestih te čustveno požre. To res ni za vsakogar. Po tem dogodku sem ozaveštila, da smo ljudje vibracijska bitja – kar žarčimo, to privlačimo v bližino. Od takrat dalje se vsako jutro namensko naravnam čim bolj pozitivno za nov dan, vstopim vanj ozaveščen in prisotna v tem trenutku, se osredotočam predvsem na pozitivno. To vsakodnevno, jutranjo meditacijo sem kasneje uporabila tudi pri uspešnem soočanju z drugimi specifičnimi

**OTROKOM PRIŽGITE
ISKRICE V OČEH IN JIM OMOGOČITE
LEPŠE ŽIVLJENJE**

**KAKO MALO JE POTREBNO, DA OTROKOM
S POSEBNIMI POTREBAMI IZ SOCIALNO OGROŽENIH
DRUŽIN OBRNE MOŽNOSTI ŽIVLJENJE NA BOLJE.**

FUNDACIJA "IZPOLNIMO OTROŠKE ŽELJE"

**POŠLJITE
SMS z besedo
ZELJA5
na 1919 in
prispevali boste
5 EUR
za otroke s
posebnimi
potrebami.
HVALA!**

S SMS sporočilom boste pomagali, da tem otrokom financiramo nujno potrebne pripomočke, terapije, operacije... za samostojnejše, lepše in boljše življenje. HVALA

Prispevati lahko uporabniki mobilnih storitev:

lastnostmi Londona, kar so deminimno ulične lišice – te so tam zelo razširjene in jih ponoči zelo pogosto lahko srečate na ulicah; so kot potepuški psi in velikokrat žal tudi stekle. Ker je žival še bolj intuitivna, kot je človek, zazna še močnejše našo vibracijo. Čeprav sem bila pred prejšnjim omenjenim travmatično izkušnjo polna strahu pred lisicami, sem se ga po njej naučila obvladati. »

Drobci iz Rusije

Kakšna pa se vam zdi Moskva, kakšni so Rusi po vaših izkušnjah?

»Moskvo čutim kot planet zase. Zanimivo je, da so enakega mnenja tudi vsi moji znanci – tujci, ki živijo v Moskvi. Tu teče čisto drugačna energija ljudi in življenja. Zaradi kolektivne zavesti se večkrat čuti nekakšna teža v zraku, prav čuti energijo drugačne mentalitete. Tudi zaradi zgodovine in seveda sistemov, v katerih so živeli; veliko je neprečiščene energije. V Moskvi je ogromno raznih slojev ljudi, vidiš tudi kar nekaj revščine. Moskva je preprosto razred zase, to ni London, ki je zaradi svoje multikulturalnosti mesto, kjer je

resnično združen ves svet. Res pa je – tako pravijo tudi Rusi –, da prave Rusije ne izkusiš v Moskvi. Moskva je ogromno mesto, ki uradno šteje skoraj 13 milijonov prebivalcev, neuradno še par milijonov več, ponuja marsikaj v vseh smislih, kulturno in umetniško je zelo močna. Rusi kulturo in umetnost visoko cenijo, tudi igralce. Status umetnika je visoko priznan. Opaziš razlike v mentaliteti, načinu življenja, ampak o tem bi lahko govorila kar nekaj časa (smeh). Na primer, Rusi se še zdaj izjemno mladi poročajo, že od osemnajstih naprej; to je bil eden izmed mojih prvih kulturnih šokov. Imam znanko, ki je stara 19 let in je bila že dvakrat ločena. Na žensko in kaj bi ona morala biti, ruska družba in moški gledajo drugače. Tudi o tem bi lahko kar nekaj časa govorila. Zelo hitro se ženska, denimo, začne obravnavati kot staro, že pri njenih 23, če še ni poročena ali pa še ni rodila otroka. Koliko vrstnic in tudi mlajših poznam, ki imajo zaradi takšnih družbenih pričakovanj resne težave z depresijo. Ko sem iz Londona prvič prišla v Rusijo na poletno šolo, so me v primerjavi z Angleži pozitivno presenetile gostoljubnost, toplina in širina ruske duše, čutila se je nekakšna slovanska povezanost. Čeprav včasih na prvi pogled delujejo zaprti in z nekakšnim zidom pred sabo, so po poznavanju ravno nasprotni. Rusi so velik narod z bogato in zanimivo zgodovino, za razliko od izkušenj v Angliji in Franciji pa pri Rusih nikoli nisem opazila občutka večvednosti v stiku z ostalimi. »

Kje vidite svojo prihodnost?

»Želim si predvsem ohraniti delovni trikotnik Slovenija-London-Moskva. Po glasbi, petju in igri želim še naprej predajati svoja sporočila, poudarjati skozi to ljubezen in luč svetu ter navdihovati, motivirati in pomagati ljudem, da zaslišijo sebe in svoje želje in temu brezkompromisno slediti. Odtujenost človeka od samega sebe je problem tudi pri mlajših generacijah. »

PRIMOŽ IN BAJK V NEDELJSKEM DNEVNIKU

Zgodba o kolesarskem šampionu

Objavljamo prvi kupon, ki ob kančku sreče prinaša privlačno nagrado

Boštjan Istenič

Še povsem svež je spomin na podvig našega kolesarja **Pimoža Rogliča** na olimpijskih igrah v

Tokiu, ko si je v kronometru priboril zlato kolajno. Zdaj navijače in ljubitelje pravljic navdušuje še nova slikanica z naslovom **Primož in Bajk**. Avtor knjige je Pri-

Primož Roglič je našel svoje mesto tudi v pravljici. / foto: AP

mož **Suhadolčan**, za ilustracije pa je poskrbel **Matej de Cecco**. Ob tej priložnosti Nedeljski dnevnik in DZS začenjata nagradno igro, v kateri lahko sodelujete vsi, ki boste iz Nedeljskega dnevnika izrezali kupon, pravilno odgovorili na zastavljeno vprašanje, čitljivo napisali preostale podatke in kupon poslali na naslov **Dnevnik, p. p. 38, 1001 Ljubljana** s pripisom »Primož in bajk«.

Danes objavljamo prvi kupon, zadnjega bomo v sredo, 1. septembra. V žrebu bodo tisti kuponi, ki bodo na uredništvo Nedeljskega dnevnika poslani do ponedeljka, 6. septembra, do 12. ure.

»Nikoli nisem pomislil na to, da bi o meni izšla pravljica. Veseli me, da je moja športna pot dobila še to obliko, in sem zelo hvaležen, da lahko živim svojo pravljico,« je izid slikanice komentiral Primož Roglič.

Resnična pravljica z našim kolesarskim asom v glavni vlogi prinaša zgodbo o nepremagljivi želji zmagati, o neustrašni volji biti najboljši in o zagnanosti, brez katere se sanje ne uresničijo, so pojasnili pri DZS, kjer je knjiga izšla.

Vse skupaj je samo nadaljevanje pravljčne serije o naših športnih junakih, saj je Primož Suhadolčan doslej napisal podobne zgodbe tudi o **Tini Maze**, **Goranu Dragiču** in **Anžetu Kopitarju**. ■

Nagradni sklad:

- 5-x slikanica Primož in Bajk z avtorjevim podpisom,
- 15-x slikanica Lipko in Koršorok z avtorjevim podpisom,
- 10-x paket Nedeljskega dnevnika (kapa, majica, brisača, opasna torba, masla, bombažna vrečka).

Poznate rojaka v tujini?

Rubrika Slovinci po svetu ima svoj prostor v Nedeljskem dnevniku že vrsto let. K sodelovanju vabimo tudi vas. Če poznate rojaka ali rojakinjo, ki živi v tujini, vas vabimo, da nam sporočite njegove oziroma njene kontaktne podatke. Morda bomo to osebo predstavili na naših straneh. Svoje predloge lahko pošljete na elektronski naslov info@nedeljski.si ali po pošti Nedeljski dnevnik, Kopitarjeva 2, 1000 Ljubljana.

Primož Roglič v pravljici, ki te ponese na kolo!

V založbi DZS verjamejo v pravljice in resnične junake.

"Naučil sem se, da so odločitve, ki jih sprejememo, vedno pravilne in da je potrebno vedno vztrajati do konca, čeprav morda ni vse tako, kot smo si zamislili."

Primož Roglič

DZS

www.dzs.si

info.narocila@dzs.si

PRIMOŽ IN BAJK v Nedeljskem dnevniku

S katerim športom se je Primož Roglič ukvarjal, preden je postal kolesar?

Ime in priimek: _____

Moj naslov: _____

Pošta in poštna št.: _____

Moj telefon: _____

☐ Strinjam se s pogoji sodelovanja objavljenimi na www.dnevnik.si/pogoji

Izpolnjen kupon pošljite na naslov **Dnevnik, d. d., p. p. 38, 1001 Ljubljana**, s pripisom »Primož in bajk«. V žrebu bodo sodelovale vse glasovnice, ki bodo prispele v uredništvo do ponedeljka, 6. 9. 2021, do 12. ure.

Partnerja: **NEDELJSKI** **DZS**